

WERKASALON SUKUTERVEISET

SUKUSEURAN JÄSENLEHTI 5

Vihanti, Tuokokuu 2002

SISÄLTÖÄ

Vihannin kirkon vaiheista

J. Verkasalo

Kyläkirja Ilveskorvesta

Terttu Lehtola

Terveisiä ulkomailta

Aaron Hatch

Juho Lahdenperä

Riikka Verkasalo-Haig

Sukukorun toinen tuleminen

Kultaseppä Timo Turunen

Suvun markkinat

Tavaraa sukutunnuksin

Tarinaa Ilveskorvesta:

Helvetin susi

J. Verkasalo

Sukuseuran jäsenyyksien tarkastusta

Sukuseura on tehnyt sopimuksen kirjanpidon ja jäsenrekisterin hoidosta tilitoimiston kanssa. Tämän vuoden jäsenmaksujen maksatuksen hoitaa tilitoimisto. Pyydämme tarkistamaan seuran jäsenyyden ja kertomaan puutteet ja korjaukset seuran sihteerille. Sukuseuran sääntöjen mukaan seuraan kuuluu henkilöjäseniä.

Sukutiedoston lisäykset ja muutokset

Verkasalon suvun sukutietoja hoitavat Lauri ja Ville Lahti (Lehtolantie 70, 86360 Ilveskorpi). Sukutiedosto pyritään pitämään ajan tasalla ja sitä varten on lehdessä mukana lomake sukutietojen muutoksia varten. Lomake-sivusta voi ottaa kopioita, tai lomakkeen voi täyttämisen jälkeen irrottaa, taivuttaa kahtia ja postittaa seuran sihteerille.

Seuran hallitus

Puheenjohtaja

Pekka Verkasalo (09) 2753 919
Haukantie 38 050 555 3295
04320 Tuusula
mampu.verkasalo@kolumbus.fi

Varapuheenjohtaja

Ilkka Verkasalo (08) 284 745
Verkaperäntie 195 040 581 7912
86360 Ilveskorpi
ilkka.verkasalo@reppu.net

Rahaston hoitaja

Anja Kotila (08) 283 316
Kotilantie 6
86400 Vihanti

Pauli Klemetti (08) 285 158
Vanhatie 72 A 050 352 0625
86460 Alpua

Aino Kumpula (08) 283 318
Honkamaantie 26 040 729 0545
86400 Vihanti

Marja Lahti (08) 284 742
Lehtolantie 70
86360 Ilveskorpi

Sihteeri

Marjatta Verkasalo (08) 284 888
Verkasalontie 11
86360 Ilveskorpi

Erkki Romppainen (08) 719 1742
Korpisuontie 16
89600 Ämmänsaari
erkki.romppainen@suomussalmi.fi

Historian havinaa

Sukuseuran luonnollinen toimintamuoto on suvun historian talletus ja olemassa olevan materiaalin ja tiedon levittäminen seuran jäsenten keskuudessa. Tämä lehti on yksi tapa kertoa suvun aikaansaannoksista. Sattumalta tuli taas esiin arkistojen kätköistä vanhoja Pyhäjokiseudun numeroita ja kirjoituksia. Oma viehätöksensä on Ilveskorpeen ja Vihantiin liittyvillä tarinoilla, joissa varmaan on totta ainakin toinen puoli. Ainakin tapahtumien ympäristö on monelle tuttua ja herättää omiakin muistoja aikojen takaa.

Ilveskorven kyläläiset ovat yhdessä Oulasopiston kanssa suunnitelleet kyläkirjan tekemistä Ilveskorvesta. Koska Verkasalojen historia liittyy vahvasti Ilveskorven kylään, päätti sukuseuran hallitus lähteä tukemaan kirjan tekemistä. Seuramme voikin aitiopaikalta seurata kirjan syntymistä ja olla myös mukana luomisen tuskassa.

Mutta uutta historiaa syntyy myös tällä het-

kellä. On toivottu, että lehteenkin sataisi esitellyjä nykyisistä tavoista ja ihmisistä. Pikaisella kyselyllä ja sähköposteja vaihtamalla on syntynyt aukeama nimeltä terveisiä ulkomailta. Nuo terveiset ovatkin sitten suvun uutta historiaa, ja kuvastavat hyvin nykyaikaa: Nuoret opiskelevat, kulkevat maailmalla ja selvästi nauttivat siitä tiedä, minkä ovat elämälleen valinneet.

Sukuseura täytti 10 vuotta ohimennen, voisiko sanoa että työn merkeissä. Sukukirjan julkaiseminen on ollut seuramme mittavin saavutus. Myös suvun tietokannan kerääminen on vaatinut paljon vuosia, jopa yli seuran iän. Sukutietojen muutoksia varten on lehden yksi sivu varattu lomakkeelle, jolla muutoksista voi kertoa seuralle. Muunkinlainen palaute on aina tervetullutta: toimintaideoita tarvitaan jatkossakin, jotta seura pystyisi luomaan itselleen uutta historiaa.

Pekka Verkasalo

Jäseneksi sukuseuraan

Verkasalon Sukuseuran jäseneksi voidaan hyväksyä jokainen 18 vuotta täyttänyt henkilö, joka isän tai äidin puolelta on sukuun kuuluva tai joka avioliiton kautta on siihen liittynyt.

Jäseneksi voit liittyä joko:

- 1 Ilmoittautumalla jollekin sukuseuran hallituksen jäsenelle joko puhelimitse tai mieluummin kirjallisesti.
- 2 Tekemällä ilmoittautuminen internetin välityksellä. Osoite lehden takasivulla.
- 3 Maksamalla jäsenmaksu 8,40 e seuran tilille 551602-26098 (Vihannin OP) Viestiosaan "Jäsenmaksu", jäsenen nimi ja osoite

Sukukorun toinen tuleminen

Korun ensimmäinen vaihe

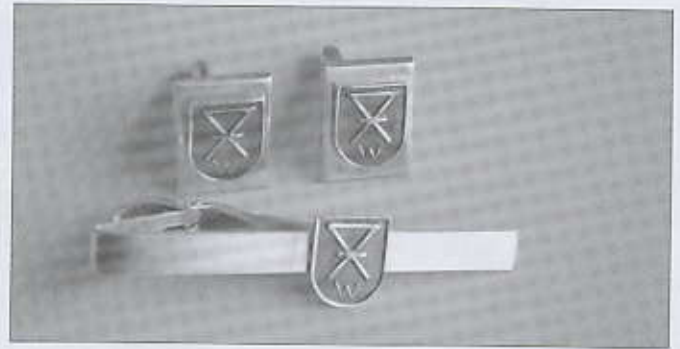
(Lyhennelmä kirjasta Verkasalot – Vihantilainen talonpoikaissuku)

Sukutunnuksen symboliarvon sukua yhdistävänä voimana oivalsi ensimmäisenä Jaakko Verkasalo. Hän suunnitteli 1960-luvun alussa naisten hopeisen rintakorun, jossa voimakkaan ellipsi-nuolikuviön lisäksi oli pieni vaakunariipus sukutunnuksineen. ... Koruideaa sovellettiin samoihin aikoihin yksinkertaisempaan myös miesten käyttöön. Hankinnat tehtiin yhtä aika. Miesten käyttöön tilatuissa hopeisissa solmio-neuloissa, kalvosinnapeissa ja rintaneuloissa toistuu vaakunakuviot. Korut, yhteensä 64 kappaletta, valmistuivat joulukuussa 1964 Riihimäen Kultaseppä Oy:n ja Hyvinkään Kultaseppä Oy:n yhteistyönä. Puuhamiehenä oli Unto Verkasalo, joka osti korujen valmistuksessa käytetyt muotit liikkeiden lopetettua toimintansa.

Kiinnostus kasvaa

(sukupäivillä ihailtu ja kysely)

Kuusikymmentäluvun korua on ollut näyttävimpinä ja laajimmin esillä joka kolmas vuosi kesän sukupäivillä. Naisten koru on joka vuosi herättänyt ansaitsemaansa huomiota, ja muuttamat sukulaiset ovat myös kyselleet vieläkö

korua voisi jostain saada. Korun yksinkertainen kauneus tuntuu olevan ikuista laatua. Kun jokaisilla sukujuhlilla on ollut korusta kiinnostuneita, päätettiin selvittää tarkemmin miten ja millä hinnalla sukukorut nyt saisi.

Korumuotin etsimistä

(tallessa on mutta missä)

Vuoden 2000 loppupuolella sukuseuran hallitus päätti pyytää tarjouksia korujen tekemisestä. Ensimmäinen tehtävä oli löytää korujen muotti. Hyvinkää oli luonnollisesti ensimmäinen paikka etsiä, mutta Tuomaankadun omakotitalosta sitä ei löytynyt.

Kun tieto etsimisestä levitettiin hieman laajemmalle, niin muotti löytyi Tampereelta. Elias Verkasalo oli saanut ja säilyttänyt muotin. Elias oli myös suunnitellut korun uutta painosta ja hänellä oli muutaman vuoden takainen tarjous. Tämän olemassa olevan tarjouksen perusteella saatiin koruille hinta-arvio, ja voitiin sukuseuran jäseniltä kysyä kuinka paljon todellisuudessa oli kiinnostuneita korun hankkijoita. Naisten koru oli kyselyssä suosituin, mutta kyllä muutama kalvosinnappi ja solmioneulakin menisi kaupaksi. Kymmenkunta sukulaista oli kiinnostunut hankkimaan uusia koruja.

Tarjouksia tekemisestä

Korun teettämistä voi varmaankin verrata taiteen ostamiseen. Valmistamisesta pyydettiin tarjoukset kahdelta tekijältä ja vertailuna oli mukana myös se muutaman vuoden takainen tarjous, josta hinta-arviot tehtiin. Korun tekijän valinta ei lopulta ollut vaikea, koska hintaerot

olivat todella suuret. Korun tilauksen sai Kulta- ja kelloseppäliike Aikamuoto Watch & Design, Timo Turunen. Tilattavat määrät arvioitiin saatujen ennakkotoiveiden perusteella ja koruja teetettiin joihin verran seuralle varastoon. Kuusikymmentäluvulla oli koruna mukana myös vaa- kunakuvioinen rintaneula, jota ei tällä kertaa teetetty.

Aikamuoto-Design – Korun valmistus

"Sukukorut on valmistettu kultasepän taidolla ja kellosepän tinkimättömyydellä"

Muutama sana sukukorun uuden sukupolven valmistajasta lienee paikallaan. Timo Turunen on nuoren polven käsityöammattilainen, joka valmistui kellosepäksi 3:n vuoden opiskelun jälkeen Suomen kelloseppäkoulusta Espoon Tapiolasta.

Timo ei halunnut jättää opiskeluaan siihen, vaan suuntasi askeleensa kohti Lahden ammattikorkeaa. Viiden vuoden ja kahden tutkinnon jälkeen ulos käveli uunituore kultaseppämuotoilija. Jos ei kelloseppä tai kultaseppä ole niitä tavallisimpia ammatteja, niin – toisin kuin luullaan, näiden yhdistelmä on todella harvinaisen.

Vuoden Lapponia Oy:ssa työskenneltyään Timo perusti oman yrityksen, Kello- kultasepän- verstaas Aikamuoto-Designin, jossa suorittaa kultasepän töitä kaiveruksen, korukorjauksen ja - valmistuksen muodossa. Tarvittaessa vakanssi vaihtuu kellosepäksi korjausten ja huolto- tehtävien muodossa.

Sukukorun valmistuksesta kysyttäessä Timo kertoo, kuinka jokainen tilaustyö on erilainen ja vaatii työvaiheiden nivomista uudella tavalla valmistuksen saamiseksi sujuvaksi ja asiakkaan toiveita tyydyttäväksi. Perusmenetelmät ovat samoja kuin muulloinkin, on mm. stanssausta, sahausta, etsausta ja kiillotusta. Tässä tapauksessa, korusarjan ollessa kyseessä, tuotteiden tulee olla mahdollisimman samanlaisia, kuitenkin kertoen käsityön olevan kyseessä.

Myynti, saatavuus

Sukuseuralla on sukukoruja varastossa. Korujen malli on sama kuin kuusikymmentäluvulla. Miesten solmioneulan sekä kalvosinnappien taustat ja koneistot ovat kuitenkin nykyai- kaan paremmin sopivat.

Koruja voi tilata seuran sihteeriltä:
Marjatta Verkasalo
puh. (08) 284 888
Verkasalontie 11
86360 Ilveskorpi

Mitäpä jos teettäisi oman kellon ?

Maaliskuussa ilmestyi Mäkeläkadulle yritys jollaisia ei Suomesta montaa löydy. Timo Turunen perusti harvinaisen kello- ja kultasepän koulutuksensa turvin verstaas, jossa tehdään korjausten ja kaiveruksen lisäksi myös kelloja ja koruja mittatilaustyönä. Aikamuotoon asiakas voi kävellä sisälle suoraan kadulta. Tämä takaa suoran asiakaskontaktin tekijään ja niin työt tulevat tehdyiksi viimeisen päälle oikein.

– Monet eivät tule ajatelleeksi, että kellon tai korun voisi myös teettää. Eikä se välttämättä ole kallistakaan, varsinkin jos asiakkaalla itsellään on esim. romukultaa. Koru on aina henkilökohtainen, jonka arvoon vaikuttavat muutkin seikat kuin materiaali, mm. tilanne, jossa se on saatu. Kulta on materiaalina vieläkin suosituin hopean lisäksi. Teen myös koruja platinasta ja titaanista, jotka ovat myös erittäin

Jos etsit lahjaa ihmiselle, jolla on jo kaikkea, kannattaa piipahtaa Aikamuodossa, kehottaa Timo Turunen.

kirjahyllyssä olevista alan lehdistä, joita on Aikamuotoon kertynyt useita.

Uuden yrityksen aloittamiseen liittyy paljon tehtävää jo pelkän liiketilan kunnostamisessa. Turunen uskoo, että joulun mennessä Aikamuoto näyttää itseltään.

Artikkeli lehdestä: YRITYS- kuvalehti, vuodelta 2001

Yhteystiedot

Aikamuoto
Watch & Design
Mäkelänkatu 37-43
00550 Helsinki
Puh. 09-726 0804
fax. 09-8022425
timo.turunen@aikamuoto.com
www.aikamuoto.com

Terttu Lehtola

KYLÄKIRJA ILVESKORVESTA

En enää tarkkaan ottaen muista, milloin ja missä Ilveskorven kyläkirjan syntysanat lausuttiin. Vuosia siitä kuitenkin on. Kun eläkkeellejäänti lähestyi, mietimme joskus Irja Erkkilän kanssa, että eläkevuosinakin pitäisi olla jotakin järjestelmällistä tekemistä, ja silloin nousi esille ajatus kyläkirjan kirjoittamisesta.

Tietysti ajatuksen syntyyn vaikutti myös ajan henki: paikallishistorioita alkoi syntyä lähikunnissa, ja ne todistivat tarpeellisuuttaan. Harri Turunen, kyläkirjukurssimme historian asiantuntija totesi helmikuun lopulla 50-vuotihaastattelussaan Kalevassa, että 90-luku on ollut paikallishistorioitten aikaa, ne ovat siis myös eräänlainen muoti-ilmiö.

Oulasopisto mukana hankkeessa

Harvoin idea muuttuu heti teoiksi. Mutta ajatus jäi itämään ja otti uutta tulta, kun siitä kerrottiin Osmo Verkasalolle, joka heti innostui asiasta. Oli varmaan jo itsekseenkin sitä miettinyt. Taas meni aikaa, kun odoteltiin Verkasalon historian ilmestymistä. Sitten saatiin Oulasopisto mukaan, ja hanke saatiin vireille. Alkutekijöissään kaikki vielä on, mutta nyt jo tuntuu siltä, että kyllä se kirja vielä syntyy, kunhan toimeen tosissaan tartutaan. Ongelmia varmasti riittää, vähäisin niistä ei varmaankaan ole kyläkirjan rahoitus, mutta yhteistoimin ongelmat varmasti ratkeavat.

Oulasopiston mukaan tulo hankkeeseen tuntui tärkeältä, koska sitä kautta saimme tarvittavaa asiantuntemusta. Kurssin varsinaisena vetäjänä on ollut lehtori Tuula Aitto-oja Haapaveden opistosta. Hän on ollut mukana aikaisemmin useissa kyläkirjahankkeissa. Kurssi alkoi syksyllä 2001, jolloin kuunneltiin ensin Tuula Aitto-ojan luennot kyläkirjan luonteesta, tiedon hankinnasta, työtavoista ja rahan hankinnasta.

Filosofian maisteri, historian tutkija Harri Turunen puolestaan kertoi siitä, millaista historiaa kyläkirjaan kannattaa ottaa mukaan sekä arkistojen käytöstä. Kurssi jatkuu nyt kevätkaudella edelleen Tuula Aitto-ojan ohjauksessa. Yhtenä iltana on jo kokoonnuttu, jolloin kyläkirjan rakenne alkoi hahmottua. Kokoontumisia on luvattu tarpeen mukaan 2-3 kevätpuolella. Tarkoitus on, että Oulasopisto on myöhemminkin hankkeessa mukana ainakin niin, että Tuula toimii jonkinlaisena tutorina eli työnohjaajana.

Kuvat ja muistitieto talteen

Omatoimisesti noin kymmenen hengen ryhmämme kokoontuu tarvittaessa. Ensimmäinen kokoontuminen on jo suunniteltu: viikonloppu, jonka aikana kyläläiset tuovat vanhoja kuvia nähtäväksi. Ne on tarkoitus skannata saman tien ja kerätä niihin liittyvät tiedot. Toivottavaa olisi, että kyläläiset innostuisivat kaivelemaan vanhoja kuviansa nähtäväksi. Jokaisella varmaan on jotakin kiinnostavaa. Erityisen toivottavia ovat työkuvat, jotka kertovat kylän menneisyydestä. Ellei kaikkia kuvia voikaan kyläkirjassa käyttää, ne on tärkeää kuitenkin tallentaa ja antaa eteenpäin kotiseutuarkistoon. Sama koskee myös kaikkea kerättävää muistitietoa; mitään ei mene hukkaan.

Ajatus perinteen tallentamisen tärkeydestä on tullut mieleeni joka kerta, kun joku vanha ihminen on kylästä tai lähipiiristä kuollut. Kerran toisensa jälkeen olen ajatellut, miten paljon tietoa menneistä ajoista tuonkin ihmisen mukana katosi. On tullut hätä haastatella vielä elossa olevia vanhoja ja tallentaa nauhalle. Siinä sivussa on ihmeekseen huomannut, että omatkin muistot kylän elämästä alkavat olla historiaa. Niitäkin on syytä tallentaa. Jos tätä tallentamistyötä ei tehdä näinä vuosina, ei elävää muistitietoa kylän historiasta kohta enää tavoita. Pal-

jon suurempi työ on lähteä kaivelemaan sitä arkistojen kätköistä.

Muutammat vanhat ihmiset ovat suhtautuneet haastattelupyyntöihini hiukan huvittuneina: - Enhän minä nyt mitään ihmeellistä muista, tavallista elämää vain. Juuri sitä on kuitenkin tarkoitus tallentaa: ilveskorpelaisten tavallista elämää, arkea, työtä, mutta myös juhlaa ja harrastustoimintaa.

Ilveskorpi ansaitsee oman kirjan

Aika paljon materiaalia on jo koossakin, vaikka sitä ei ole vielä mitenkään muokattu kirjan tarpeita varten. Saimme Irja Erkkilän kanssa tutustua Esko Ristolan leikekokoelmiin vuosikymmenien ajalta. Niiden keräämisen on aloittanut aikoinaan jo Eskon äiti. Kylässä on ollut vuosikymmenten saatossa monta merkittävää perinteen tallentajaa, joiden kirjoituksia näissä leikkeissä oli runsaasti. Jaakko Verkasalo, likka Niemelä, Matti Erkkilä ja Eino Paavali Harmaala ovat kukin tehneet arvokasta työtä kertoessaan kylän elämästä, menneisyyden tarinoista ja ky-

län arjesta. Lisää näiden kirjoittajien tekstejä on Verkasalon arkistoissa ja Vihannin kotiseutuarkistossa, joista toivomme voivamme niitä tarvittaessa saada. Pelkästään niistä saisi syntymään yhden kyläkirjan, mutta kirjaa ei tietystikään ole tarkoitus painottaa pelkästään menneisyyteen. Myös nykyhetki, tulevaisuuden historia, on saatava mukaan.

Koska Werkasalon sukuseuran jäsenillä on jo kokemusta ja tietoa kirjan teosta, toivoisin, että heidän kokemustaan voitaisiin käyttää hyväksi myös kylän historian teossa. Kirjoittajia tarvitaan! Ilveskorpi ansaitsee oman kirjan, koska sillä on monella tapaa erikoinen historia. Esimerkiksi Korven Tuli -loosin tapaista teosofista seuraa ei monellakaan maalaiskylällä ole ollut. Niin kuin tiedämme, loosin synty liittyy läheisesti myös Verkasalon suvun historiaan.

Ilveskorpi on viime vuosina ollut monella tavalla vireä kylä, jossa kylän yhteishenkeä ja yhteistoimintaa on kiitettävästi herätelty. Kyläkirjan merkitys yhteishengen vahvistajana on varmasti merkittävä. Nykyajan monella tavalla juuretommassa maailmassa on tärkeää antaa kasvavalle sukupolvelle tietoa oman kylän menneisyydestä: juuret.

Valokuva on varmaankin otettu 1940-luvun paikkeilla ja paikkana todennäköisesti Ilveskorpi?

Mutta minkä talon aidasta on kyse ja keitä kuvassa on?

Jaakko Verkasalo:

Poimintoja Vihannin kirkkojen historiasta

Pyhäjokiseutu lokakuun 22. päivänä 1964

- Perimätietojen mukaan on Vihannissa ollut ensimmäinen pieni saarnahuone Kirkkojärven rannalla Eskonniemessä.
- Nykyiselle paikalle on ensimmäinen kirkko rakennettu kuusitoistasataa-luvun lopulla. Vuonna 1691 marraskuun 29 päivänä vihki Oulun kirkkoherra Jaakko Frosterus tämän kirkon. Se oli suora ns. latokirkko ja oli se kovin pieni. Penkkejä miesten puolella oli 15 ja "akkoitten" puolella 17, sekä kuorissa kaksi.
- Kunnolla istumaan sopi vain 100 henkeä. Tämän kirkon saarnatuoli on kunnostettuna nähtävissä seurakuntasalissa. Vain yksi kuitti on säilynyt seurakunnassa tämän kirkon rakennusajalta. Vuonna 1691 suoritettu kirkollismaksua: Vihandi, Ilvesgobiby, Carlen Joseph Erickson Verkasalo 2 taalaria.

Kirkon pienuuden tähden anoo seurakunta kappalaisensa, maisteri Fredrik Hedbergin kautta joko uuden isomman kirkon rakentamista tai entisen suurentamista 25.2.1781 pidetyssä piispantarkastuksessa.

1.10.1781 oli kuninkaan käskynhaltijan määräyksestä kihlakunnan syyni, jossa vanhemman kirkon korjaus hylättiin ja päätettiin rakentaa uusi. 29.5.1783 saapuivat uuden kirkon piirustukset, jotka kuningas 4.4. samana vuonna oli hyväksynyt omakätisellä nimikirjoituksellaan.

Kalajoelta kotoisin olevan kirkonrakentaja Simon Silvenin kanssa tehtiin sopimus kirkon rakentamisesta. Palkka rakennusmestarille oli 24 killinkiä päivältä ja kaksi kappaa viljaa jokaiselta savulta.

Vuonna 1781 esittivät Alpuan kyläläiset vaatimuksen saada rakentaa oma kirkko ja niin erota Vihannin seurakunnasta. Tämän kuninkaalle osoitetun hallitus hylkäsi 14.5.1782, koska Alpuassa oli silloin vain 24 savua. Kahden kirkon rakentaminen olisi muodostunut ylivoimaiseksi sekä samoin kahden papin palkkaaminen.

Mestari Silvenin valvonnan alla oli kirkon rakennustyöt edistyneet niin, että ne voitiin lopettaa 11.6.1784 66 työpäivän jälkeen.

Viimeinen jumalanpalvelus vanhassa kirkossa pidettiin 2.5.1784 ja uudessa kirkossa saman kuun kuudentenatoista päivänä.

Vanhasta kirkosta on jäljellä vain osa kattolaudoituksesta, nykyisen kirkon sakastin katos-
sa sekä vanha saarnastuoli, joka on nykyisin sijoitettuna "pikkukirkkoon".

Uuden kirkon vihkimisen toimitti syyskuun 12 päivänä 1784 rovasti, pyhäjoen khra, maisteri Johan Vestzynthius psalmin 84:4 sanoilla. Kirkko nimitettiin silloisen Ruotsin kuningattaren mukaan Sofia Magdaleenan kirkoksi. Alttaritaulun kirkkoon on maalannut vihantilaissyntyinen kirkkomaalari Emmanuel Granberg elokuussa 1787.

Kirkon rakennuskustannukset olivat 29,784 kuparitaalaria 5 killinkiä. Keskimäinen kattokruunu on valuri Lindholmilta Rantsilasta (1834) sekä kynttilänjalka (1833). Lasikruunun lahjoitti Vihannista kotoisin oleva kaupustelija Paavo Alapere vuonna 1892 ja toinen on ostettu samana vuonna.

Kristillinen penkkijärjestys otettiin uudessa kirkossa käyttöön vasta vuonna 1794, koska sen puuttuminen oli aiheuttanut moninaisia hankaluuksia ja epäjärjestystä kirkossa käymiselle.

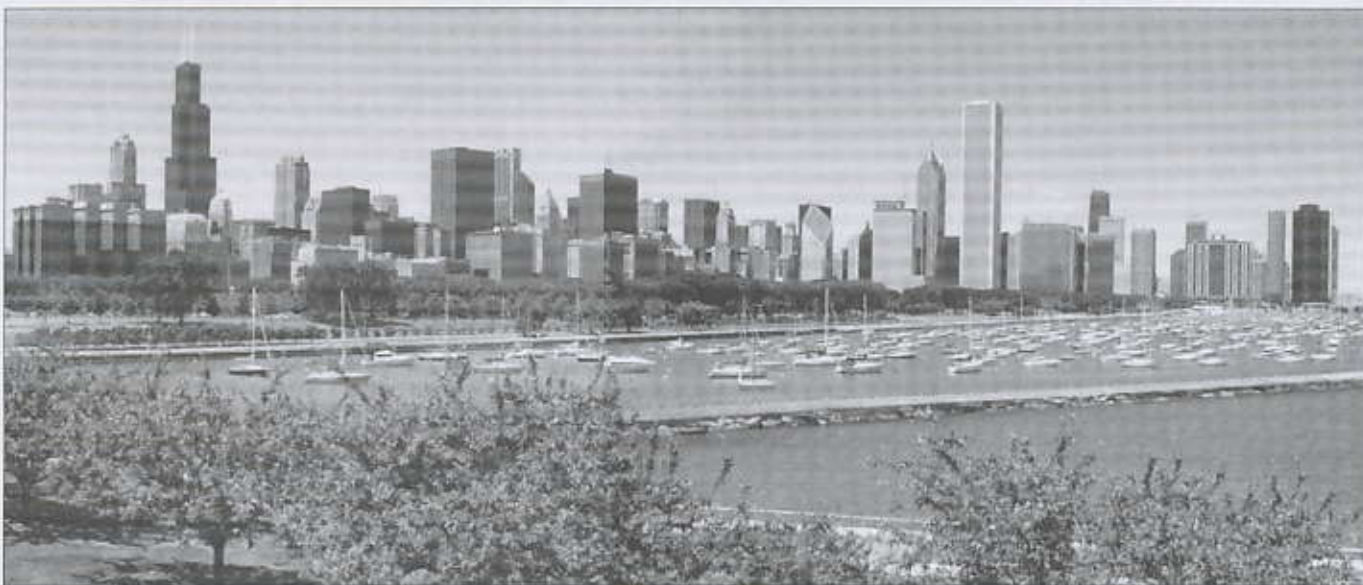
Kirkon kunnossapidosta mainittakoon, että sen nurkat tervattiin sen valmistumista seuranneena vuonna. Sama tehtiin tornillekin vuonna 1790. Vuonna 1805 koko kirkko vuorattiin Lauri Bjärnbackan toimiessa mestarina.

Laudat hankki seurakunta manttaalinsa mukaan. Naulat ja punamulta ostettiin seurakunnan varoilla. Laudoituksesta tuli tyypillinen pystölaudoitus. Vuonna 1882 laudoitettiin kirkko uudelleen nyt vaakalaudoituksella. Työnjohtajana tässä työssä toimi talokas Jaakko Verkasalo Ollilasta. Maalauksen keltaiseksi suoritti Matti Lehtola.

Terveisiä ulkomailta

Rapakon Takainen Siirtolainen

Riikka Verkasalo-Haig

Chicago keskusta

Laman aika. Olin juuri Kauppiksesta valmistunut. Työpaikan saaminen vähintäänkin kyseenalaista; kolme suurinta syytä maailmalle lähtemiseeni. Seikkailunhalu, itsenäisyyden tavoittelu, sekä kiinnostus eri kulttuureihin takasivat päähänpistoni pysyvyyden: Lähdenpä ulkomaille! Mutta minne?

Maan kieltä olisi mukava osata jo alkuunsa hankalien tilanteiden välttämiseksi. Sehän rajasikin maat jo "ties kuinka monesta" noin neljään, jos "Hola, como estas" luetaan kielen kunnolliseksi hallinnaksi. Kulttuurin täytyisi olla länsimaista, mutta ei liian tuttua. Tämä taas tehokkaasti pudotti listalta Ruotsin. Lähdenpä Amerikkaan!

Laittauduin siltä istumalta "Au Pair" agentille. Valitsin perheen Chicagosta. Ensimmäinen haaste tuli kuitenkin jo niinkin aikaisin, kun kuu-kausi ennen lähtöä. Silloinen Presidentti Bill Clinton kun oli sulkenut Amerikan hallituksen ja jäädyttänyt kaikki viisumihakemukset, lähtöni siis viivästyi.

Au Pair vuoteni Chicagossa oli erinomainen kokemus. Isäntäperheeni oli loistava. Amerikan vuoteni kuluessa olin ottanut selvää paikallisten

yliopistojen kurssivalikoimasta ja hinnoista. Koulutushan rikastaa (paitsi Isin lompakkoa), joten päätökseni oli täydentää ulkomaankaupan tutkintoani markkinointi tutkinnolla.

Joululomalla Suomessa 1998 nykyinen aviomieheni Anthony päätti kosia romanttisesti seisossamme loskakasassa Helsingin bus-siasemalla. Kukapa moiseen voisi sanoa ei! Niinpä Amerikan "vuoteni" on kääntynyt viideksi – tähän mennessä.

Riikka ja Tony

Terveisiä ulkomailta

Terveiset Yhdysvalloista!

Aaron Hatch (Juho Lahdenperä)

Haluan jakaa kanssanne joitain jännittäviä tapahtumia joita olen kokenut yliopisto-opiskeluni aikana. Ne jotka eivät minua vielä tunne, olen James Ollilan lapsenlapsenlapsi. Perheeni asuu Pohjois-Californialaisessa pienessä kaupungissa, neljän tunnin ajomatkan päässä San Franciscon kaupungista. Kaksikymmenvuotiaana olen perheeni vanhin lapsi, minulla on myös kaksoispikkuväljet jotka ovat kuusitoistavuotiaita. Molemmat vanhempani työskentelevät koulussa joka painottaa opinnoissa musiikkia, tanssia ja muita taiteen muotoja. Minulla on ollut upea mahdollisuus vieraillla Suomessa kahdesti ja tavata siellä mahtavia ihmisiä. Odotan innolla että pääsen Suomeen takaisin.

Tällä hetkellä käyn koulua jota kutsutaan Saint Olaf Collegeksi (Pyhän Olavin Yliopisto) Minnesotan osavaltiossa. Tässä norjalais-luteriaanisessa koulussa on noin kolme tuhatta opiskelijaa. Opiskelen biologiaa ja johtamista ja käyn myös kursseja Skandinavian historiasta, Ranskan kielestä ja sosiologiasta. Viime tammikuussa osallistuin Ranskan kurssille jolla matkustettiin Martinique-saarille, jossa luokkamme asui kuu-kauden ja opetteli ranskan kieltä.

Tammikuu Minnesotassa on aika paljon samanlainen kuin Suomessa, siksi oli mukavaa vaihtaa luminäkymät rantamaisemiin. Kampuksella asuminen on ollut mielenkiintoinen kokemus. Asun huonekaverin kanssa pienessä huoneessa kolmannessa kerroksessa kymmenkerroksisessa talossa. Olen tutustunut täällä lukuisiin ihmisiin joka puolelta Amerikkaa ja vietämme aikaa vitsaillen, hauskutellen ja tietenkin opiskellen. Huoneet joissa asumme ovat aika pieniä mutta silti elinkelpoisia. Työskentelen koulutyön ohella läheisessä ravintolassa muutaman tunnin viikossa vuoronjohtajana. Pääsiäislomallani aion ajaa North Carolinan osavaltioon, mikä kestää autolla vuorokauden. Siellä autamme ystäväieni kanssa jälleenrakentamaan taloja joita viimeinen Hurrikaani tuhosi. Se on minulle hyvä mahdollisuus nähdä uusia paikkoja samalla kun

autan muita ihmisiä.

Toivon että kaikille teille kuuluu hyvää ja haluan toivottaa teille hyvää jatkoa. Jos haluaisitte ottaa minuun yhteyttä englanniksi, sähköpostiosoitteeni on

ahatch169@hotmail.com.

Greetings to you from the United States

Aaron Hatch

I want to share some of the exciting events and occasions that I am experiencing while enjoying my university years. For those of you who do not know me I am the Great Grandson of James Ollila. My family lives in a small town four hours north of San Francisco, California. I am the oldest at twenty years old and I have two twin brothers who are sixteen. My parents both work for a school with an emphasis on music, dance, and other forms of art. I have had the wonderful opportunity of visiting Finland twice and have met some extraordinary people and honestly can not wait to come back.

Currently, I attend a school called Saint Olaf College in the state of Minnesota. There are about three thousand students who go to this Norwegian Lutheran University where I am studying both Biology and Mana-

*Juho Lahdenperä, Aaron Hatch
Helena Lahdenperä*

gement along with other courses in Scandinavian History, French, and Sociology. This past January I took a French class that travelled to the Island of Martinique where our class spent the month living and speaking French.

January in Minnesota is much like that in Finland, therefore it was a nice switch to be on the beach rather than to be in the snow. Living on campus has been an interesting experience. I live with a roommate in a small room on the third floor of a ten-story building. I have made numerous friends from all over the country and have fun spending time playing jokes, having fun and of course studying. The rooms are quite small but still very liveable. I also work at a restaurant on campus for a couple hours a week where I am a supervisor and over my Easter holiday I am driving to North Carolina, which is twenty-four hours away by car. In North Carolina we will help rebuild houses that were destroyed in the Hurricane. It will be a great opportunity for me to visit other parts of the country while helping others.

I hope you all are doing well and I wish you the best, if you would like to contact me my e-mail address is ahatch169@hotmail.com

Terveiset Isosta-Britanniasta, Coventryn kaupungista

Juho Lahdenperä

Juho Lahdenperä on nimeni ja Englantilainen kaupunki Coventry nykyinen asuinpaikkakuntani. Tie Englantiin vei Oulun seudun ammattikorkeakoulun vaihto-ohjelman kautta taloushallinnon ja rahoituksen opintoja kansainvälistämään. Vaihto-ohjelmanani on EU:n tuema Erasmus, joka rahoittaa kansainvälistä opiskelijavaihtoa.

Coventry on keskikokoinen Englantilainen, vajaan 300 000 ihmisen kaupunki. Se sijaitsee Englannin sydämessä maan toiseksi suurimman kaupungin, vajaan neljän miljoonan Birminghamin kupeessa, kahden tunnin ajomatkan päässä Lontoosta luoteeseen. Kaupunki on brittiteollisuuden keskus, sieltä löytyy muun muassa Jaguarin ja Peugeotin autotehtaat ja maan vilkain rahtilentokenttä. Jos Coventry tunnetaan, se muistetaan yleensä uskomattoman kauniista katedraalistaan tai toisen maailmansodan aikaisista pommituksista. Tuolloin koko kaupunki tuhottiin, mistä johtuu kaupungin yksitoikkoinen arkkitehtuuri, jota voi perustellusti luonnehtia myöskin rumaksi. Positiivisempi ilmaisu voisi olla arkkitehtuurisen monimuotoisuuden puuttuminen.

Opiskelen siis toisessa Coventryn yliopistoista, jota paikalliset kutsuvat Coventry University:ksi. Koulu on vajaan 17 000 opiskelijan tiedonlähde, joten opiskelu on välillä hyvinkin erilaista kuin Suomessa. Joillakin luennoilla voi esimerkiksi olla jopa useita satoja kuuntelijoita ja istumapaikoista pulaa. Yksilö ei myöskään ole yhtä arvossaan verrattuna pienempään oppilaitokseen. Edellä mainitut seikat eivät välttämättä ole heikkouksia, ne on vaan henkilökohtaisesti käännettävä voitoksi. Englantilainen koulutusjärjestelmähän on paikallisille maksullinen, mikä luonnollisesti nostaa opetuksen tasoa, rahalla on helpompi saada pätevää henkilökuntaa ja uusinta laitteistoa. Opetus on ollut erittäin mielenkiintoista kunhan vaan kielellisen ymmärtämisen alkukankeudet sai voitettua. Valmistunen kesällä 2002 Coventrystä Bba-tutkintoon ja alkusyksystä Suomessa Tradenomin tutkintoon. Tarkoituksenani on kuitenkin viipyä Coventryssä vielä ainakin vuosi ja suorittaa kansainvälinen maisterin tutkinto (Mba) samalla kun tyttöystäväni viimeistelee omaa tutkintoaan Englannista käsin.

Voin todeta viihtyneeni Coventryssä hyvin. Nyt, reilun puolen vuoden jälkeen brittien kulttuuri on tullut jo tutummaksi ja kommunikointi on helppoa. Vaikka Englantia aina mollataan ikuisen sateen maaksi, en itse ole huomannut siellä satavan paljoa enempää kuin Suomessa kesäisin. On tietenkin huomattava että Englanti on saarivaltakunta ja siellä on saaren ilmasto kosteine merituulineen. Suomesta kyllä kaipaa puhdasta luontoa, talvea ja hiihtämistä sekä hiljaisuutta, jonka kotimaan luonnosta voi löytää. Yhteenvetona kokemukseni Englannissa on ollut positiivinen ja antoisa. Suosittelen kaikille tutustumista muihin maihin ja kansoihin, silloin oppii asioita myöskin omasta kulttuuristaan.

J. Verkasalo:

Tarinaa Ilveskorvesta

Helvetin susi

Kertomus Pyhäjokiseutu lehdestä vuodelta 1959 (-1960)

Taisin olla viidennellä silloin, - kevätkesä se oli, ohranteon aikaa - kun miehet alkoivat syöntiaikoina puhua kalajuttuja. Ohrantekijöiden joukossa oli näet tunnettu kalamies, Vaitiniemen seppä, Haapavedeltä kotoisin. Kerrankin oli tämä Matti-seppä nähnyt miten suuri haukka oli järvellä iskenyt kalaan, mutta ei ollutkaan jaksanut nostaa sitä ilmaan, vaan kala oli vetänyt sen vähitellen veden alle. Vuosien kuluttua oli sitten joku saanut siitä järvestä toista leiviskää painavan hauen jolla oli ollut haukan kynnet selässä.

Ainalit, Osmangit, Kypärät, Apajat oli Vaitiniemi kokeillut ja tiesi tarkalleen missä oli paljon, missä vähän kalaa. Ajattelin minäkin sitä samaa asiaa ja päätin lähteä katsomaan onko niitä Vihanninjoessa vähän vai paljon. Eerun paikan kautta minä mennä taapersin, vanhaa kirkkomaapolkua Kesäperänteelle – ei siinä ollut yhtään kalaa, ei ainakaan näkynyt. Kun siirryin siinä lähellä olevalle Isolle peränteelle, jota renki Mikko sanoi kolmea ”sylvä” syväksi, kuului sieltä selvä kirkonkellon soitto - ainakin minusta tuntui siltä, että se kuului sieltä vedestä. Se Mikko-renki oli semmonen kova ”riskeeraamaan” ja silloin piiat sanoivat sitä Pontukseksi ja Mikko ei yhtään tykännyt siitä sanasta. Se kalakannan tutkiminen minulta jäi siihen paikkaan. Tuntui niin oudolta se kellojen ääni, että lähdin heti juoksemaan kotia. (Olen minä myöhemminkin kuullut kirkonkellon soiton samalle seudulle, mutta kyllä se silloin kuului Vihannista. Matkaa siitä on kirkolle alun toista peninkulmaa.) Silloin oli lauantai-ilta ja seuraavana päivänä, pyhänä, oli pyhäkoulujen tarkastus Siponmaalla. Siponmaan Anttikin oli pyhäkoulun opettaja. Minunkin luvattiin lähteä sinne Siponmaalle äidin ja isän matkassa. Äiti laittoi päälle mörkkipohjaiset vaatteet ja isä satoi leukansa alle sellaisen mustan samettilapun, josta jäi näkönsälle punaisella ja vihreällä merkattu kukka, kun liivi ja takki sen päällitse napitettiin. Paljon oli siellä väkeä niissä seuroissa - sillä sellaiset ne kai olivat - aivan oli pirtti täynnä. Sekin Maamme-kirjan Kustaa II Aadolfin näköinen kauppias sieltä kirkolta siellä istui

leveän rouvansa rinnalla.

Se oli jyrisevää puhetta mitä siellä puhuttiin, pöydän takana istui mies ja lyödä pätki nyrkillään pöytään puhuen helvetin sudesta, joka kieli pitkällä kiertelee jokaisen ympärillä ja puhallelee saastaista hengitystään ihmisten sieraimiin - ”Ja te syntisäkit olette heti valmiit vaikka mihin se käskee! ... Joo, kyllä minä suden tuntisin, olenhan minä piirtänyt niitä pitkän rivin lampuöljyllä läpinäkyväksi tehdyille kirjoituspaperille joulupukin tuomasta aapisesta. Vaan aapisesapa lukee, susi ulvoo ulapalla pakkasella talvella, ja nyt on lämmin kesä - näin minä, seuramies, kehittelin ajatuksiani siinä Äidin vierellä istuessani. Mutta eipäs vain - sieltä se helvetin susi tulla loikkasi ihmisiä täynnä olevan penkin alta ja toisen alle katosi. Kyllä minä säikähdin ja rintaan ja päähän koski, niin että olin pakahtua. Onneksi oli käsi suun edessä ettei kirkkaus paljoakaan kuulunut. Ei äiti sitä helvetin sutta huomannut, näki vain tilani ja kuiskasi: ”Älä pelkää, ei pienten poikien tarvitse tuollaisista puheista välittää, katsohan.” Käännyin katsomaan ja silloin se jo kuuluikin - haarapääskyen oli lentänyt avatun ikkunan laidalle ja päästi siinä riekukkaan liverryksensä kesken papin pauhinan. Kyllä minä arvaan, että vanhimmat vihantilaiset sanovat tietävänsä kuka se pappi oli, mutta minäpä en tiedä, enkä sanoisi, vaikka tietäisinkin. Koko seuraväki siellä Siponmaalla kahvitettiin ja kun sitten alettiin hajautua siitä kukin kotiinsa päin, niin sydänmaalaisten matkassakin hölkäsi aivan sen aapisen suden näköinen koiranroikale. Seuroihin tultaessa oli äiti sanonut että isän oli kannettava minut joen yli, etten putoa portaalta jokeen. Mutta minäpä juoksin edelle ja samoin tein joen ylikin vanhan isän tekemää kolmijatkoista porrasta pitkin. Seuroista palattaessa sai isä kantaa minut, enkä minä hangoitellut vastaan. Seuraavan aamuna en jaksanutkaan nousta ylös. Olin kovassa kuumeessa monta päivää ja sanoivat minun hourineen kummallisia asioita.

Lähtäjän tiedot TÄYTETÄÄN AINA

Nimi _____

Synt. _/ _19_ Puh. _____

Osoite _____

Sukutiedostoon tulevat uudet tiedot ja muutokset. Haluamme mahdollisimman tarkat tiedot sukutiedostoomme.

Tiedot ovat perhekohtaisia ja toivomme, että myös puolisoien vanhempien tiedot merkitään. Muutoksien yhteydessä tarvitsemme myös riittävästi tietojen kohdistamiseksi oikealle henkilölle. Meitä kiinnostavat myös henkilöiden tekemiset, siis elämäntiedot ja valokuvat. Werkasalon Sukuseura Ry:n tiedostoa hoitaa Lauri Lahti Lehtolantie 70, 86360 Iveskorpi. Tiedosto kuuluu tietosuojan piiriin.

MIEHEN TIEDOT	Avoliiton nro _____	
SYNTYMÄTIEDOT	NIMITIEDOT	KUOLINTIEDOT
Aika _/ _/ _____	Etunimet _____	Aika _/ _/ _____
Kaste _/ _/ _____	_____	Kunta _____
Kunta _____	Syntymäsukunimi _____	
Kylä _____	Muut sukunimet _____	
Talo _____	Ammatti _____	
Isä _____	S.aika _/ _/ _____	S.paikka _____
Äiti _____	S.aika _/ _/ _____	S.paikka _____

NAISEN TIEDOT	Avoliiton nro _____	
SYNTYMÄTIEDOT	NIMITIEDOT	KUOLINTIEDOT
Aika _/ _/ _____	Etunimet _____	Aika _/ _/ _____
Kaste _/ _/ _____	_____	Kunta _____
Kunta _____	Syntymäsukunimi _____	
Kylä _____	Muut sukunimet _____	
Talo _____	Ammatti _____	
Isä _____	S.aika _/ _/ _____	S.paikka _____
Äiti _____	S.aika _/ _/ _____	S.paikka _____

VIHKIMISTIEDOT	Avoliitto () RASTI, jos on avoliitto
Aika _/ _/ _____ Paikka _____	

LAPSET Jos lapsella on oma perhe, täytetään hänestä myös oma lomake				
Etunimet/ Sukunimi (jos muu kuin isällä)	Syntymäaika	Syntymäpaikka	Kuolinaika	Kuolinpaikka
_____	____/____/____	_____	____/____/____	_____
_____	____/____/____	_____	____/____/____	_____
_____	____/____/____	_____	____/____/____	_____
_____	____/____/____	_____	____/____/____	_____
_____	____/____/____	_____	____/____/____	_____

Tetolähteet: _____

Lisätiedot (myös lomakkeen toiselle puolelle): _____

Lähettäjä

Posti-
merkki

Postiosoite
Postinumero ja -koodi
Posti- ja matkailuvirasto
Postinumerot ja -koodit

Lähtöpostia
Postinumerot ja -koodit

Postinumerot ja -koodit
Postinumerot ja -koodit
Postinumerot ja -koodit
Postinumerot ja -koodit

Postinumerot ja -koodit	Postinumerot ja -koodit
Postinumerot ja -koodit	Postinumerot ja -koodit
Postinumerot ja -koodit	Postinumerot ja -koodit
Postinumerot ja -koodit	Postinumerot ja -koodit
Postinumerot ja -koodit	Postinumerot ja -koodit

Verkassalon Sukuseura
Marjatta Verkasalo
Verkasalontie 11

86360 ILVESKORPI

Postinumerot ja -koodit	Postinumerot ja -koodit
Postinumerot ja -koodit	Postinumerot ja -koodit
Postinumerot ja -koodit	Postinumerot ja -koodit
Postinumerot ja -koodit	Postinumerot ja -koodit
Postinumerot ja -koodit	Postinumerot ja -koodit

Postinumerot ja -koodit	Postinumerot ja -koodit
-------------------------	-------------------------

Postinumerot ja -koodit	Postinumerot ja -koodit	Postinumerot ja -koodit
Postinumerot ja -koodit	Postinumerot ja -koodit	Postinumerot ja -koodit
Postinumerot ja -koodit	Postinumerot ja -koodit	Postinumerot ja -koodit
Postinumerot ja -koodit	Postinumerot ja -koodit	Postinumerot ja -koodit

Postinumerot ja -koodit	Postinumerot ja -koodit
Postinumerot ja -koodit	Postinumerot ja -koodit
Postinumerot ja -koodit	Postinumerot ja -koodit
Postinumerot ja -koodit	Postinumerot ja -koodit

Suvun tunnukset

Isännänviiri on kooltaan 50 X 400 cm ja on sopiva 8 - 9 metriseen lipputankoon. Materiaaliltaan viiri on kudottua lippukangasta, 100% polyesteriä ja tiheydeltään 155g/neliö. Käyttöoikeus viiriin on sukuun kuuluvalla.
Hinta: 53,00 euroa + posti- ja käsittelykulut

Pöytästandaari

on valmistettu polyesterilippusatiinista ja siihen kuuluu kirkas metallitanko sekä marmorijalusta.

Hinta: 28,00 euroa + posti- ja käsittelykulut

Sukukorut

Sekä viirin että standaarin on suunnitellut graafikko Kaisu Klemetti. Miesten solmioneulan ja kalvosinnappien taustat ja koneistot ovat kuitenkin uudet ja nykyaikaan paremmin sopivat. Korut on käsityönä valmistanut kultaseppä Timo Turunen, Aikamuoto Watch & Design

Naisten koru 35,00 e

Kalvosinnapit 30,00 e

Solmioneula 30,00 e

Lisäksi peritään kirjatun kirjeen postitus- ja käsittelykulut, jotka ovat noin 5 euroa.

Sukukirja

Verkasalot, Vihantilainen talonpoikaissuku

Kustantaja: Werkasalon Sukuseura ry

Julkaistu vuonna 2000, sidottu, 562 sivua

Koko 17,5 * 25,5 cm

Hinta: 50,00 euroa + posti- ja käsittelykulut

Kirjaa on myytävänä Ilkka Verkasalolla, Pekka Verkasalolla ja Marjatta Verkasalolla, joiden osoitteet ja puhelinnumerot löytyvät tästä lehdestä sekä Elma Kotilalla. Elman osoite on Luohuantie 32, 86460 Alpua

Henkilökohtaisia esipolvitauluja voi tilata Lauri Lahdelta puhelimella 040-7182850 tai postitse Lehtolantie 70, 86360 Vihanti.

Esipolvitauluista maksetaan seuran tilille 1 euro/sivu (Vihannin Osuuspankki 551602-26098).

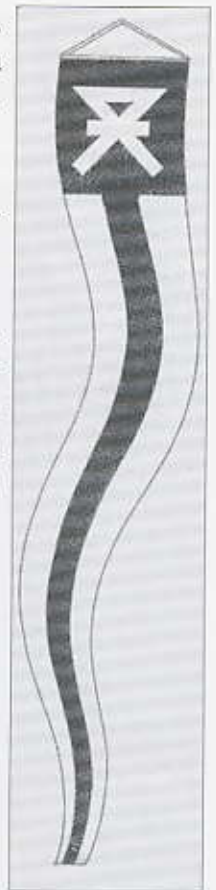
Esipolvet tekstinä, jossa on myös henkilöstä tiedostossa olevaa tietoa, **Esipolvitaulu**, josta on helppo hahmottaa sukua historiaan.

Tuotteiden tilaukset tehdään sukuseuran sihteerille:

Marjatta Verkasalo

kirjeellä puhelimella
Verkasalontie 11 (08) 284 888
86360 Ilveskorpi

Tuotteet lähetetään postissa ja mukana tulee tilisiirto-lomake tai lasku. Maksuehtona on 14 päivää netto (ts. toivotaan maksua mahdollisimman pian seurannan helpottamiseksi). Tuotteiden muunlaisesta toimittamisesta (esimerkiksi nouto) voi sopia tilaamisen yhteydessä.

[Sukujuhlat](#)

[Lupa](#)

[Myymäla](#)

[Sukukirja](#)

[Seuran toiminta](#)

[Terveisiä
seuralle](#)

Werkasalon Sukuseura ry

On perustettu 1991 Vihannissa. Sukuseuran tarkoituksena on selvittää suvun vaiheita ja historiaa, vaalia suvun perinteitä ja edistää yhteenkuuluvuuden tunnetta jäsentensä keskuudessa.

Sukuseuran jäseneksi voidaan hyväksyä jokainen 18 vuotta täyttänyt henkilö, joka isän tai äidin puolelta on sukuun kuuluva tai joka avioliiton kautta on siihen liittynyt.

Vaakunan on hahmotellut vanhan Werkasalojen käyttämän puumerkin mukaan Jaakko Werkasalo 1950 - 1960 luvulla. Vaakuna sai heraldisen muotonsa vuonna 1996, ja se on merkitty Suomen Heraldisen Seuran rekisteriin numerolla 735.

Ajankohtaista:

8.11.2001

[Sukukoru
myynnissä](#)

Sukukoru on valmistunut ja sitä on saatavana.

www.genealogia.fi/sukus/verkasalo